

[Lenger]

det kan såmænd også tænkes at skyldes helt reelle hensigter. Enhver, der har et arbejde, vil jo gerne gøre det så godt som muligt, i politiets tilfælde opklare så meget som muligt, og det er der ikke noget ondt i, men det, vi må, det er også at vurdere prisen. Især hvad anonyme vidner og provokatoranvendelse angår, synes vi, at den er for høj.

Den eneste virkelige nye oplysning, som ministerens redegørelse indeholder, er den, at de 332 mennesker, der blev anholdt foran Frihedsmuseet den 4. maj, ikke umiddelbart får en erstatning – det er i øvrigt i strid med praksis, som også hr. Leif Hermann har været inde på – og den oplysning kunne vi såmænd godt have været foruden. I hvert fald havde den været mere passende at give til de pågældendes sagfører, men han har ikke hørt noget. Det er i sig selv en besynderlig måde at kommunikere på, men lad det ligge, substansen i oplysningen er såmænd interessant nok.

For hvordan var situationen? Politiet anholdt 332 mennesker og gav dermed udtryk for, at man altså mente fra politiets side, at der kunne rejses tiltale, ellers går man ikke rundt og anholder folk. Men anklagemyndigheden havde en helt anden opfattelse og ville ikke rejse tiltale. Den aktion har justitsministeren taget afstand fra allerede i maj måned, og det skal man have kompliment for, selv om det unægtelig var med en noget særpræget begrundelse. Det, der nemlig bekymrede ministeren, var ikke, at der blev foretaget en sådan masseanholdelse omfattende et stort antal mennesker, som man på forhånd måtte vide man aldrig kunne tiltale for noget som helst, nej, det, der bekymrede, var, at erstatningerne til de 332 kunne løbe helt op i ½ mill. kr., og at politiet og anklagemyndigheden kunne have så forskellige vurderinger af, om der nu kunne rejses tiltale.

Det er jo en ganske anden sag, men modsætningen mellem politiet og anklagemyndigheden i denne sag er unægtelig interessant, og den skal jeg vende tilbage til, men lad mig lige indskyde, at i sagen fra Sorgenfri station og i sagen fra fødselsdagsselskabet i Stengade blev der udbetalt erstatninger uden problemer. Sagen fra Frihedsmuseet adskiller sig ikke specielt fra de to andre, jeg har nævnt; der er endda den yderligere lighed, at ministeren selv gav ordre til at slette de 332

fra det centrale kriminalregister, hvilket han for resten også skal have en kompliment for.

Men hvad er så egentlig forskellen? Jo, ministeren er faldet over modsætningen mellem anklagemyndigheden og politiet i denne sag. Han har sat sig sammen med begge parter, og det skulle ikke undre mig, om problemstillingen faktisk er den, at politiet vil tabe så meget ansigt, hvis der uden videre udbetales erstatninger, at man er endt på denne løsning, hvor de 332 så er nødt til at gå til retten for at få erstatning. Politiet vil måske ikke uden videre acceptere, at anholdelserne var uberettigede, selv om der altså ikke kunne rejses tiltale, og at man derfor ønsker en domstolsafgørelse. Er det det, hr. minister, der udtrykkes i den bemærkning om, at der ikke umiddelbart skal udbetales erstatninger? Det vil jeg gerne have svar på. Det stod jo klart allerede i maj måned, at der ikke kunne rejses nogen tiltale, og på trods af, at denne her sag på alle andre måder ligner et par andre sager, hvor der er udbetalt erstatninger for uberettiget anholdelse, så er der altså åbenbart noget særpræget omkring denne her, lige præcis denne her.

Tilbage står det principielle. Man anholdt 332 personer, i øvrigt uden at opløse demonstrationen. Selv Berlingske Tidende havde ikke hørt nogen demonstration blive opløst, og så var den ikke opløst, og da de 332 derefter var anholdt, ja, så var demonstrationen bare blevet væk. Det er en alvorlig omgåelse af demonstrationsfriheden, der dér er sket, synes jeg.

Jeg vil godt slutte med at sige – og jeg vil komme lidt mere ind på det i mit indlæg i anden runde – at for 95 pct. af politiets arbejde er der jo ingen problemer. De problemer, der opstår, og som giver anledning til konflikter og modsætninger, det er dem, der følger af, at samfundet i stigende grad bruger politiet til at løse konflikter med. Men den socialpolitik, den boligpolitik, der føres ved hjælp af politiet, er en dårlig socialpolitik og en dårlig boligpolitik, og det er lige præcis på disse områder, at konflikterne opstår. Det er et centralt problem for den modsætning, som ofte ligger mellem politi og borgere.

Der er ikke nogen grund til at undre sig over, at disse modsætninger ofte kan resultere i voldsomme episoder, for det er jo oftest helt klare også politiske modsætninger, der ligger i det, når de opstår. Det er for mig at